

workforce, infrastructure, and supply chains for use, will position their economies for growth and create a positive innovative image of the country. Innovative image is a certain image of the country, its characteristics, which reflects the favourable conditions for innovation and, ultimately, influences the decisions of economic entities to invest in innovation [8].

Currently, North America, Europe, and Asian countries (China, Japan, and South Korea) are leading in the introduction of innovative technologies in the industry, and the rest of the world is lagging behind. In 2015, North America and Europe together accounted for 80 % of the Wearables Market and almost 70 % of industrial 3D printing units [1]. The introduction of innovative technologies in different industries is uneven. With the exception of Wearables devices, modern technology is largely concentrated in certain industries, including the automotive, electronics, and aerospace industries.

However, many of these technologies have not yet realized their full potential and contribution to comprehensive global productivity. Their active introduction in the industry will largely depend on the ability of enterprises to improve technical readiness and train the necessary skilled labour. At the same time, an important task of the government is to promote inclusive dissemination and implementation of innovations, provide a developed basic infrastructure, and address cybersecurity. The obvious advantages of new technologies will lead to their greater introduction, and limiting investment in their introduction will be fatal for the long-term prospects of industrial development.

Sources and literature

1. World Economic Forum In collaboration with A. T. Kearney (2017). Technology and Innovation for the Future of Production: Accelerating Value Creation. White Paper. URL: http://www3.weforum.org/docs/WEF_White_Paper_Technology_Innovation_Future_of_Production_2017.pdf
2. Chandani Poddar & Supradip Baul. SE: Emerging and Next Generation Technologies. 2017. P. 185. URL: <https://www.alliedmarketresearch.com/enterprise-wearables-market>
3. Hoffman T. 3D Printing: What You Need to Know. 2020. URL: <https://www.pcmag.com/news/3d-printing-what-you-need-to-know>
4. Morgan J. A Simple Explanation Of ‘The Internet Of Things. 2014. URL: <https://www.forbes.com/sites/jacobmorgan/2014/05/13/simple-explanation-internet-things-that-anyone-can-understand/#79542adf1d09>
5. Artificial Intelligence. What is Artificial Intelligence? How Does AI Work? URL: <https://builtin.com/artificial-intelligence>
6. Benefits & Risks of artificial intelligence. URL: <https://futureoflife.org/background/benefits-risks-of-artificial-intelligence/?cn-reloaded=1>
7. Advanced Robotics in the Factory of the Future/D. Küpper, M. Lorenz, C. Knizek et al. 2019. URL: <https://www.bcg.com/ru-ru/publications/2019/advanced-robotics-factory-future>
8. Цимбалюк І. О., Шматковська Т. О. Інноваційний імідж країни та можливість податкового впливу на його формування. *Последните постижения на европейската наука – 2016: материали за 12-а Международ. науч.-практ. конф. (София, 17–22 юни, 2016)*. Т. 1. Икономики. София: «Бял ГРАД-БГ» ООД, 2016. С. 49–52.

Андросова Т. – к. е. н., проф.;
Лабунець А. – магістрант
Харківський державний університет
харчування та торгівлі
м. Харків, Україна

Економічні закони та управління інноваційним розвитком

Результатом ефективного управління розвитком інноваційної діяльності промисловості виступає ефективна національна економічна модель, побудована на основі використання нових технологій (інноваційно-технологічна модель розвитку економіки). Її формування та реалізація

потребує вивчення причин, наслідків та механізму дії законів управління розвитком інноваційної діяльності. Аналізуючи наукові дослідження, до основних можна віднести: закон переходу кількості в якість, закон зростання потреб, закон зростання продуктивності праці, закон нагромадження, закон спадної віддачі, закон прискореного розвитку економічної системи, закон нерівномірності економічного розвитку, закону циклічного розвитку економіки, закон інтернаціоналізації виробництва, закону концентрації виробництва, закон попиту і пропозиції [1, 58–62].

Однак, врахувавши сучасні реалії, та погоджуючись з думкою А. О. Касич, вважаємо доцільним розширити даний перелік і додати: 1) «залізний закон відповідальності» (згідно з яким у довгостроковій перспективі ті, хто не використовує наявну владу в напрямі соціальної відповідальності, ризикують втратити цю владу); 2) закон невинного інноваційного розвитку та саморозвитку; 3) закон урахування простору та часу; 4) закон динаміки та статичності; 5) закон гармонійного розвитку, що повинен стати загальною концепцією сталого інноваційного соціально-економічного розвитку.

Особливої уваги потребує розгляд застосування закону гармонійного розвитку на 31н.31.31тавн. Так, підприємство отримує максимальний прибуток, коли воно розвивається відповідно до закону гармонії. Діяльність підприємства, як складної гармонійної системи, в якій функціонують і взаємодіють між собою безліч учасників (власники, керівники, підлеглі тощо), на яку впливає низка чинників внутрішнього та зовнішнього середовища, повинна базуватися на принципі «золотої пропорції», що сприятиме й ефективній діяльності (у фінансовій і інвестиційній сферах) та мотивації персоналу щодо підвищення продуктивності праці, а отже, і підвищенню ефективності роботи підприємства в цілому. Тому, принцип «золотої пропорції» дає можливість не тільки вдало вкладати капітал, але й розподіляти та перерозподіляти його для підвищення прибутковості підприємства чи організацій будь-якої галузі національного господарства [2, 27–29].

При цьому, провідна роль у реалізації перспективного курсу розвитку національної економіки належить саме підприємництву. Вітчизняні науковці підкреслюють, що незважаючи на світову фінансову кризу, сучасний науково-технічний прогрес не можливо уявити без інтелектуального продукту, який одержано в результаті діяльності малих інноваційних підприємств. Його розвиток є пріоритетним напрямком економічної політики сучасної держави, через те, що малий бізнес володіє перевагами в порівнянні з великим бізнесом. Отже, підприємництво виступає суттєвим фактором інноваційного розвитку.

Підприємство, яке обрало інноваційний шлях розвитку, повинно функціонувати згідно з принципами: 1) адаптивності – прагнення до підтримання певного балансу зовнішніх і внутрішніх можливостей розвитку (внутрішніх спонукальних мотивів діяльності підприємства і зовнішніх, що генеруються ринковим середовищем); 2) динамічності – динамічне приведення у відповідність цілей і спонукальних мотивів (стимулів) діяльності підприємства (у тому числі його власників, менеджерів, фахівців, працівників); 3) самоорганізації – самостійне забезпечення підтримки умов функціонування, тобто самопідтримка обміну ресурсами (інформаційними, матеріальними, фінансовими) між елементами виробничо-збутової системи підприємства, а також між підприємством і зовнішнім середовищем; 4) саморегуляції – коригування системи управління інноваційно-орієнтованою виробничо-збутовою діяльністю підприємства відповідно до змін умов функціонування; 5) саморозвитку – самостійне забезпечення умов тривалого виживання і розвитку підприємства на основі розроблення, створення і просування інновацій на ринок (відповідно до його місії і прийнятої мотивації діяльності) [3, 22–24].

Крім того підприємництво є фактором соціально-орієнтованого розвитку. Мале та середнє підприємництво відіграє важливу роль у збереженні соціальної спрямованості ринкових реформ в країнах пострадянського простору, в тому числі і в Україні. Насамперед, це стосується питання зайнятості, так як у більшості цих країн підтримка малого і середнього бізнесу з боку держави здійснюється з метою скорочення прихованого безробіття та зменшення зайнятості в неформальному секторі економіки, а також формування системи мотивації та особистої відповідальності за кінцеві результати виробництва. Становлення малого і середнього

підприємництва є одним з надзвичайно важливих і пріоритетних напрямів процесу реформування будь країни, що розвивається. Воно виступає чинником реформування та демократизації у перехідній економіці, відіграє провідну роль у побудові ринкового господарства та підвищенні рівня життя населення, забезпечує структурну перебудову монополізованої економіки, розвиває обслуговуючі галузі, поповнює ринок праці робочими місцями, надає свободу підприємницькій діяльності і т. ін. [4, 3–6].

Таким чином, ми можемо констатувати, що підприємництво впливає на процеси соціалізації економіки.

Поряд з цим, аналіз даних підприємницького сектору у світі свідчить про незадовільний стан розвитку національного підприємництва, що доводить необхідність збільшення його обсягів та темпів розвитку, а також позиціонування активної підтримки підприємництва як одного з першочергових завдань уряду України (табл. 1).

Таблиця 1

Роль малих підприємств в економіці певних країн

Країна	Частка малого і середнього підприємництва в загальній кількості зайнятих (%)	Частка малого і середнього підприємництва у ВВП країни (%)
Велика Британія	52	53–56
ФРН	69	55–57
Франція	60	54–55
Італія	73	58–60
Швеція	39	56–57
США	53	50–52
Японія	78	52–55
Китай	75	58–60
Індія	17	44–45
Турція	27	65–66
Корея	46	72–73
Угорщина	65	50–52
Польща	65	50–52
Росія	13	10–11
Білорусь	38,3	8,5–8,9
Україна	7	10–11
Казахстан	7	28–30
Киргизстан	13	42–43
Узбекистан	67	48–48,2

Таким чином, реалізація ефективної національної моделі розвитку економіки є реальністю за умови впровадження науково-методичних аспектів управління сталим інноваційним соціально-орієнтованим розвитком економіки України на основі реалізації підприємницького потенціалу, мобілізації самостійної ініціативи господарського суб'єкта, де мале підприємство виступає рушійною силою соціально-економічного розвитку.

Джерела та література

1. Касич А. О. Науково-методологічні засади розвитку інвестиційно-інноваційної діяльності в Україні: дис. ... д-ра екон. наук: 08.00.03. Київ, 2009. С. 58–62.
2. Громов В. И., Лапко Б. В., Потапенко В. Ф. Опыт разработки и внедрения системы гармонизации стимулирования оплаты труда. *Экономические стратегии*. 2017. № 2. С. 27–29.
3. Механізм стратегічного управління інноваційним розвитком: монографія/за заг. ред О. А. Біловодської. Суми. Університ. кн., 2012. 432 с.
4. Зоидов К. Х., Моргунов Е. В., Биджамова К. В. Особенности эволюции малого и среднего инновационного предпринимательства кризисной экономики в постсоветском пространстве. Москва: ЦЭМИ РАН. 2009. 152 с.